

Brøde i dens fulde Forfærdelighed. Men du skal ogsaa vide og forstaa, at det er af Kærlighed til dig, at din Fader og Moder og alle dine Søskende her taler til din Samvittighed gennem min Mund. Det er, fordi vi ikke kan slippe Haabet om, at det dog en Gang skal lykkes os at finde Vejen til dit Hjærte og vende det mod det gode og sande.«

Rundt omkring Bordet var Børnenes smaa, rød-rudede Bomuldslommetørklæder kommen i Bevægelse. Alle Søstrene græd. Ogsaa de ældre Brødre havde tilsidst ondt ved at skjule deres Grebethed, da Faderen omsider sluttede sin Tale med de Ord:

»Nu har jeg talt. Og dersom Peter Andreas nu vil gemme disse mine Ord i sit Hjærte og ærligt søge Guds og Menneskers Tilgivelse for sin Overtrædelse, skal den ikke oftere berøres imellem os. Saa lad os da — kære Børn! — alle forene os i Bøn til Herren, som er i Himlen, og bede, at han vil se i Naade til Eders ulykkeligt vildledte Broder, ... bede, at Gud vil bøje hans genstridige Sind og føre ham ud fra Syndens Trældom, bort fra Fortabelsens brede Veje. Dette bønføre du, o Gud, som er i Evighed, at ikke én af os skal savnes, naar vi en Gang paa Opstandelsens Dag samles om din Herligheds Trone! Amen! I Jesu Navn Amen!«

Der var kun én, paa hvem den hele Scene